

майданчики та оновлення вимог до таких підприємств при отриманні останніми авторизації як електронного майданчика.

Запровадження ІІІ потребує проведення колосальної роботи та вимагає постійного удосконалення законодавства. ІІІ є важливим інструментом для мінімізації корупційних ризиків і підвищення довіри до публічних закупівель в Україні, запровадження якого можна досягнути з мінімальними вкладеннями для держави.

Література:

1. Постанова Кабінету міністрів України «Про затвердження Порядку функціонування електронної системи закупівель та проведення авторизації електронних майданчиків» від 24 лютого 2016 року № 166, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/166-2016-%D0%BF#Text>

2. Майданчики Prozorro, URL: <https://prozorro.gov.ua/uk/majdanchiki-prozorro>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-479-8-33>

СПЕЦИФІКА МІЖНАРОДНОЇ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ НАУКОВОЇ ВЗАЄМОДІЇ УКРАЇНИ

Тицька Я. О.

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри державно-правових дисциплін
факультету права та економіки
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Важливим викликом для сучасної правової доктрини є вирішення проблематики щодо динаміки та стану справ у сфері спеціальних двосторонніх договорів щодо регулювання наукового пошуку. Основними напрямками аналізу стають статистика кількості та географії відповідних договорів та аспекти мотивації укладання та реалізації угод такого виміру. Наявне визнання на доктринальному рівні двох форматів підстав мотивації укладання та реалізації спеціальних двосторонніх договорів стосовно міждержавної наукової співпраці: політичних та практичних.

До політичного виміру відносяться насамперед мотивації покращення або широкого спектру відносин, або, узагалі, встановлення хоча б якихось сталих відносин у форматі недружніх країн. Природно, що така мотивація

не сприяє власне науковій співпраці, але водночас вона може привести до виникнення двосторонніх бюрократичних інституцій у цій сфері, спрямованих насамперед на формат переговорних майданчиків.

При цьому практичні передумови двосторонніх угод стосовно міждержавної наукової співпраці мають інші виклики, а саме потребу визначення реальних пріоритетів співпраці та установ, що мають перспективу для наукової синергії; при цьому дослідники вірно відмічають, що у демократичних країнах така співпраця поміж зацікавленими науковими інституціями може відбуватися й навіпростець у науковому середовищі та не потребувати саме на міжурядові домовленості.

Критичність доктринального ставлення європейських авторів щодо питання двосторонніх угод стосовно міждержавної наукової співпраці супроводжується певним оптимізмом у вимірі впливу права та стандартів Євросоюзу на підвищення ефективності такого роду двосторонніх домовленостей на європейському просторі.

У цілому досліджені двосторонні міжурядові угоди розвинутих індустріальних країн та ЄС про науково-технічну співпрацю відрізняються доволі високим рівнем однотипності; основні відмінності такого роду договорів полягають у форматі організації двосторонньої комунікації та контролю та у форматі наявності та ступеню обмежень форм співпраці. Ці угоди, як правило не утворюють окремого формату прав та обов'язків для академічних інституцій сторін та приділяють більшу увагу аспектам інтелектуальної власності та поводження з отриманою інформацією.

Двосторонні міжурядові угоди про науково-технічну співпрацю розвинутих індустріальних країн та ЄС не надають визначення науці або науково-технічній діяльності та у більшості випадків не встановлюють перелік пріоритетних сфер наукової взаємодії.

Водночас поточні двосторонні угоди у форматі участі третіх країн у програмі «Горизонт Європи» навіть формально стають нерівноправними договорами щодо форм співпраці, але при цьому спостерігається поступове витіснення такими угодами «традиційних» двосторонніх угод про науково-технічну взаємодію на європейському просторі.

Практика активного укладання Україною двосторонніх міжурядових угод у сфері наукової та науково-технічної співпраці спостерігалася в останнє десятиріччя XX сторіччя та у перше десятиріччя XXI сторіччя й потім ці процеси істотно уповільнилися. Відповідні нормативні джерела носили або формат договорів про науково-технічне співробітництво та програм й протоколів до них, або були факультативними складовими договорів про економічну чи культурну співпрацю.

Окремий комплекс двосторонніх міжурядових угод сформувався у сфері взаємного сприяння науковій атестації та стосовно взаємного визнання наукових ступенів та звань й документів про їх присвоєння.

Для описаних видів двосторонніх угод характерним є застосування програмного регулювання та формування договірних органів координаційного та консультативного спрямування.

Основна частина наявних двосторонніх міжурядових угод у сфері наукової та науково-технічної співпраці охоплює сусідні європейські країни та більшість пострадянських держав й окремі країни Латинської Америки, Азії та Африки, серед ключових індустріальних держав світу ці угоди Україна уклала тільки з Францією. Примітною є невелика кількість міжвідомчих угод щодо науково-технічної співпраці, укладених профільним міністерством, водночас питання наукової взаємодії підіймали й у міжвідомчих договорах інші центральні органи влади України.

Варто особливо відзначити роль у механізмах наукової та науково-технічної співпраці Українського науково-технологічного центру, як наднаціональної структури, утвореній відповідно до Угоди 1993 р. між Україною, Канадою, США та Швецією.

Формування та перебування в Україні цього Центру як окремої міжурядової організації, утворило істотні перспективи, оскільки, поперевну нерівноправність Угоди про Центр щодо прав та обов'язків України, цей документ утворив для України унікальну можливість мати на власній території міжнародну структуру науково-технічного співробітництва з ключовими індустріальними країнами світу, які при цьому двосторонніми угодами про науково-технічне співробітництво з Україною не уклали.

За умов відсутності укладених Україною двосторонніх угод про науково-технічне співробітництво з ключовими індустріальними країнами світу особливого значення набули й двосторонні договори України з Європейською організацією ядерних досліджень, ЄС та Євратомом.

Сьогодні відповідна євроінтеграційна діяльність України відображена в Угоді між Україною та ЄС про наукове і технологічне співробітництво 2002 р., яка періодично подовжується, та в Угоді про участь України у «Горизонт Європа» та в Програмі Євратом (2021–2025) 2021 р. Обидва цих договори є типовими для відповідної практики взаємодії ЄС з третіми країнами та вони концентрують увагу на програмній формі співпраці; при цьому такі договори самі по собі не можуть повноцінно замінити двосторонні угоди з ключовими індустріальними державами Європи.

Література:

1. Tytska Y. Challenges and paradoxes in the regulation of scientific research in the EU: a comprehensive analysis. *Amazonia Investiga*. 2024. № 13 (78). P. 81–94.
2. Tytska Y. Aspects of scientific research in universal environmental treaties: legal and economic analysis. *Baltic Journal of Economic Studies*. 2024. № 10 (3). P. 318–326.

3. Tytska Y. Educational aspect in the legal regulation of scientific research in the constituent instruments of UN Specialized Agencies. *Revista Eduweb*. 2024. № 18 (3). P. 167–177.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-479-8-34>

СПОСОБИ ВИРІШЕННЯ ПОДАТКОВОГО СПОРУ: ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ

Фат'янов Р. О.

аспірант

*Київський інститут інтелектуальної власності та права
Національного університету «Одеська юридична академія»
м. Київ, Україна*

Податковий спір виникає в контексті відносин між державою і платниками податків, що регулюються нормами адміністративного та податкового права. Адміністративна процедура – це сукупність дій, що вживаються органами державної влади (включаючи податкові органи) для реалізації своїх повноважень. В межах цієї процедури виникають спори між платниками податків та податковими органами щодо правильності нарахування або сплати податків. Наприклад, якщо платник податків не згоден із рішенням податкового органу, він має право оскаржити це рішення в процедурному порядку або через суд.

Конфлікт між судовим порядком та податковою процедурою може виникнути при вирішенні податкового спору, особливо у випадках, коли нормативно-правова база або процесуальні правила не чітко розмежовують межі цих заходів.

Ось кілька прикладів, де такий конфлікт може виникнути:

1. Невідповідність норм та процедур: Податкова процедура може мати свої особливі правила, що регулюють податкові перевірки, донарахування податків, стягнення боргів тощо. Адміністративна ж процедура може встановлювати загальні правила для всіх адміністративних органів. Якщо ці правила конфліктують або не узгоджуються, це може створити правову невизначеність.

2. Вибір юрисдикції: В деяких випадках може бути неясність щодо того, куди слід подавати скаргу – в адміністративний суд чи вирішувати питання через податкові органи. Це може призвести до конфлікту